

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir

Judecători – Cobzac Elena, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Boico Victor

juducând recursurile ordinare, declarate de către inculpatul Babaș Ianoș și de către avocatul Adam Alexandru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Orhei, sediul Central, din 19 decembrie 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Babaș Ianoș xxxxx născut la xxxxx, originar din mun. Chișinău, domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 19.01.2017 - 19.12.2017;

2. Instanța de apel: 28.02.2018 - 11.04.2018;

3. Instanța de recurs: 01.11.2018 - 15.01.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei, sediul Central, din 19 decembrie 2017, Babaș Ianoș a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Babaș Ianoș, în perioada de timp cuprinsă între luna octombrie 2015 - iulie 2016, urmărind scopul satisfacerii necesității sexuale, dându-și seama de acțiunile sale prejudiciabile, prevăzând urmările lor și dorindu-le în mod conștient, atât când se afla a domiciliul din xxxxx cât și la domiciliul sau din xxxxx, pentru atingerea scopului urmărit a aplicat față de fiica sa vitregă minoră xxxxx, constrângerea fizică și psihică, manifestată prin strângeri puternice de mâini și amenințarea cu răfuială fizică, care au avut ca obiectiv înfrângerea împotrivrării fizice și rezistenței psihice a acesteia la raportul sexual și în același timp, profitând de superioritatea sa fizică, forțat a dezbrăcat-o de pantaloni și lenjeria de corp, după care contrar voinței victimei a întreținut cinci rapoarte sexuale cu ea.

3. Sentința menționată a fost atacată cu *apel* de către *Babaș Ianoș* a declarat apel împotriva sentinței nominalizate prin care solicită casarea sentinței Judecătorei Orhei, sediul central din 19 decembrie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri conform ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care să fie achitat.

3.1 În motivarea cerințelor sale apelantul a indicat că, nu a comis nici un act de viol sau raport sexual cu xxxxx. Nu a fost acumulată nici o probă în sensul comiterii

de către acesta a infracțiunii de viol. Toate acțiunile sunt îndreptate împotriva lui în sens de răzbunare din partea mamei copilului xxxxx. Conștientizează acțiunile și nu putea comite astfel de acțiuni criminale față de un copil. Certurile dintre el și mama copilului Babaș Viorica s-au răsfrâns asupra faptului răzbunării din partea ultimei față de el. Careva probe pe dosar, că a violat-o pe minoră, nu au fost depistate, dar nici nu puteau fi depistate deoarece nu a comis așa faptă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2018, a fost respins ca fiind nefondat apelul inculpatului Babaș Ianoș și menținută fără modificări sentința contestată.

4.1 În motivarea soluției adoptate instanța de apel a constatat că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate prin prisma art. 100-101 Cod Penal, din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului, Babaș Ianoș, în baza dispozițiilor art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, și anume violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică cu bună știință asupra unui minor.

Instanța de apel a considerat că, vinovăția inculpatului Babaș Ianoș în comiterea infracțiunii este confirmată prin cumulul de probe cercetate, ce coroborează între ele și anume: declarațiile părții vătămate minore xxxxx (f.d.35-37); declarațiile reprezentantului părții vătămate – Babaș Viorica (f.d.103); raportul de expertiză medico-legală nr.211 din 15.08.2016 conform căruia, la xxxxx leziuni corporale nu au fost depistate. La examinarea medico-legală a organelor genitale a cet. xxxxx se determină două rupturi himenale vechi, vechimea acestora este imposibil de stabilit. Sarcina de 6 săptămâni și 6 zile (f.d.25-26); raportul de expertiză psihiatrico-psihologică legală nr.1026a-2016 din 17.11.2016, (f.d.44- 46); procesul - verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 01 august 2016, prin care Babaș Viorica solicită atragerea la răspundere conform legislației a lui Babaș Ianoș care în perioada de timp cuprinsă între 01 noiembrie 2015- 01 august 2016 a întreținut rapoarte sexuale cu fiica ei minoră xxxxx contrar voinței minorei (f.d.12).

Instanța de apel în motivarea soluției adoptate a conchis că, în acțiunile inculpatului sunt prezente atât elementele care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art.171 Cod penal.

Colegiul Penal a considerat că, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii în baza art.171 alin. 2 lit. b) Cod penal a fost confirmată prin cumulul de probe cercetate, enumerate mai sus, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile părții vătămate minore xxxxx, și probele scrise nu au fost stabilite, iar temei de îndoială în veridicitatea lor nu au fost reținute.

În ce privește pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a menționat că, la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77 Cod penal,

astfel pedeapsa fiind aplicată în limitele legii, prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată, la data de 04 iunie 2018, cu *recurs ordinar* de către avocatul Adam Alexandru și la data de 11 octombrie 2018 de către inculpatul Babaș Ianoș.

5.1 În motivarea cerințelor sale inculpatul a indicat că, nu este de acord cu sentința Judecătorei Orhei, sediul Central, din 19 decembrie 2017 cu privire la pedeapsa stabilită, invocând că i-a fost aplicată în lipsa avocatului.

5.2 În motivarea cerințelor sale avocatul făcând referire la temeiul prevăzut la pct. 5), 6) și 12) alin. 1 art. 427 Cod de procedură penală, solicită admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2018, în cauza de învinuire a lui Babaș Ianoș în temeiul art. 171 al. 2 lit. b) Cod penal, cu achitarea lui Babaș Ianoș.

Indică apărarea că, concluzia instanței de apel este eronată. Motivarea soluției contrazice circumstanțelor constatate în cadrul examinării judiciare, la fel faptei comise fiind dată o apreciere juridică greșită, aceasta fiind considerată crimă în condițiile lipsei faptului infracțiunii. Concluzia instanței de apel conține un viciu juridic la modul de percepție și analiză a materialului probator. Din cuprinsul deciziei rezultă că instanța de apel evaluând probele cercetate, n-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 101 Cod de procedură penală care prevede ca fiecare probă, urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Menționează avocatul că, probele specificate în actul de condamnare nu indică direct sau indirect la fapta presupusă a fi săvârșită de către inculpat, ori ele toate constată nevinovăția acestuia. Pe dosarul dat nu este nici un martor ce ar declara cu certitudine despre cele relatate în dosarul dat.

Instanța de apel, indică recurentul că, și-a motivat soluția conducându-se de poziția acuzării, dezapreciind probele constatate în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată, punând la bază condamnării doar declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală și cele din cadrul audierii la judecătorul de instrucție. Prin examinarea minuțioasă în ședințele de judecată cu respectarea normelor procesual penale, cercetarea și verificarea probelor s-a constatat, în opinia apărării, că dosarul penal nu conține careva probe care ar reflecta elementele vreunei infracțiuni în acțiunile lui Babaș Ianoș.

Concluzia formulată, fără îndoială prezintă deficiențe în partea motivării, instanța de apel aleatoriu apreciind depozițiile părții vătămate, care la urmărirea penală a depus declarații, care conțin divergențe esențiale și pun la îndoială veridicitatea lor. Mai mult ca atât, aceste declarații se contrazic reciproc, care nu susțin învinuirea adusă, deși anume aceste declarații sunt compromise la maxim de declarațiile inculpatului, martorilor și alte probe din dosar.

Judecând cauza și pronunțând sentința de condamnare, instanța nu a respectat prevederile art. art. 384-385 și 389 Cod de procedură penală, nu și-a motivat legal soluția adoptată și nu a relevat temeiurile de fapt și de drept care au dus la

condamnarea persoanei, pronunțând o hotărâre ilegală, neîntemeiată și ne motivată, în privința unei persoane în condițiile lipsei faptului infracțiunii, decizia instanței de apel ne cuprinzând circumstanțele constatate, pentru care s-au respins probele prezentate în sprijinul apărării.

6. La recursurile ordinare declarate de către avocatul Adam Alexandru în numele inculpatului, și de către inculpat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹ Cod procedură penală, procurorul a depus referință, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că argumentele aduse au fost obiect de judecare în instanța de apel și instanța, după cum s-a constatat, le-a examinat detaliat și minuțios, apreciind toate probele din dosar conform art. 414 al. 3) Cod de procedura penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Astfel, indică acuzarea că, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluzia privind vinovăția inculpatului, Babaș Ianoș, în comiterea infracțiunii incriminate, rezulta din circumstanțele de fapt stabilite în cauza.

La rândul său, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod procedura penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

7.1. Cu referire la recursul declarat de către inculpatul Babaș Ianoș.

Potrivit art. 231 alin. (3) și (5) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. Dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.

În corespundere cu art. art. 418 alin.(1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată.

Sub acest aspect și cu referire la recursul declarat de către inculpatul Babaș Ianoș la 11 octombrie 2018 (*pct.5 din decizie*), se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat decizia motivată la 10 mai 2018, în prezența inculpatului, acestuia fiindu-i înmănată copia deciziei motivate, fapt ce se confirmă prin recipisa semnată de ultimul (f.d.191).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 10 mai 2018, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar a expirat la sfârșitul zilei de 10 iunie 2018.

Totodată, recursul ordinar al inculpatului, potrivit ștampilei de pe plic, a fost depus la oficiul poștal la 08 octombrie 2018 și înregistrat la Curtea Supremă de Justiție pe 11 octombrie 2018, adică peste termenul prevăzut de lege, peste aproximativ 5 luni de zile (f. d. 225-226).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Se reține, că art. 422 Cod de procedură penală nu prevede repunerea în termen a recursului, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin.(2) Cod de procedură penală prescrie expres că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin.(2) pct.2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Concomitent și jurisprudența CEDO menționează despre dezavantajarea unei părți față de alta, în situația în care instanța extinde termenul legal de contestare a unei hotărâri judecătorești definitive, se face atingere principiului securității raporturilor juridice garantat de art. 6 CEDO (a vedea Hotărârea Chirea versus Republica Moldova).

Astfel, odată ce recursul ordinar, este declarat peste termen, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7.2 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Adam Alexandru.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și de recurent.

Avocatul în recursul ordinar declarat, indică temeiurile de casare a hotărârii instanței de apel, prevăzute la art. 427 alin.(1) pct.5), 6) și 12) Cod de procedură penală.

Lecturând textul deciziei instanței de apel, Colegiul penal constată, că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată, în legătură cu ce nu se constată prezența erorilor prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 5), 6) și 12) Cod de procedură penală.

7.3 Cu referire la temeiul de recurs invocat de către avocat prin prisma pct. 5 alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel

pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate.

Analizând temeiul invocat de recurent în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii judecătorești contestate. Or, lecturând materialele cauzei se atestă că, potrivit proceselor-verbale a ședințelor de judecată a instanței de apel au participat la cercetarea judecătorească, atât procurorul, inculpatul Babaș Ianoș și apărătorul său Adam Alexandru cât și partea vătămată și reprezentantul acesteia.

Prin urmare, nu poate fi reținut temeiul recurentului, precum că cauza a fost examinată în fără citarea legală a unei părți.

7.4. Referitor la temeiurile de recurs invocate de recurenți prin prisma pct. 6) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, *Colegiul penal lărgit* constată că, temeiul menționat nu și-a găsit confirmare, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414, 415, 417 alin. 8) Cod de procedură penală, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Se reține, că instanța de apel, respectând prevederile art. 414-415 Cod procedură penală, a audiat din nou inculpatul, partea vătămată cât și reprezentantul acesteia, declarațiile cărora au fost apreciate just în coroborare cu alte probe concludente și pertinente, soluția de condamnare a inculpatului, fiind legală și motivată.

Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apel motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii atacate, dispozitivul fiind expus clar și instanța de apel nu a admis nici o eroare gravă de fapt.

Colegiul constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv și a fost dat răspuns la toate argumentele apărării expuse în apel.

De fapt, din textul recursului Colegiul penal atestă, că autorul critică decizia sub aspectul aprecierii probelor administrate de ambele instanțe, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, temei, care nu se încadrează în prevederile legale ale art. 427 Cod procedură penală.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

Înfăptuirea justiției penale, implică efectiv obligațiunea instanței de judecată să-și întemeieze hotărârile pronunțate numai pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecății). Numai așa se formează convingerea izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul - infracțiunea dedusă spre soluționarea instanței - este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Babaș Ianoș privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. 2) lit. b) Cod penal să fie întemeiată și legală.

La concluzia enunțată instanța de apel a ajuns, în rezultatul cercetării probelor, descrise în pct.4.1 al prezentei decizii, care au fost apreciate conform art.101 Cod procedură penală, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată la caz lipsește.

Referitor la motivele invocate în cererea de recurs precum că, „(...) concluzia instanței de apel este eronată. Motivarea soluției contrazice circumstanțelor constatate în cadrul examinării judiciare, fiind bazată pe aprecierea eronată a tuturor probelor anexate la dosar”, Colegiul penal menționează că, o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece:

- decizia instanței de apel este una argumentată inclusiv în raport cu solicitarea înaintată instanței de apel de către același avocat privind achitarea inculpatului fiind expusă și în recursul ordinar, astfel instanța de recurs consideră că, repronunțarea asupra argumentelor recursului nu poate duce la casarea deciziei contestate, or potrivit practicii CtEDO (*Coroi vs R. Moldova, 15.03.2011*), Curtea a specificat că, „ (...) este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al CoEDO”;

Totodată, instanța de apel menținând sentința primei instanțe de condamnare și-a argumentat soluția prin faptul că, atât din declarațiile părții vătămate minore, date în condiții speciale, conform art.110¹ Cod procedură penală, a reprezentantului acesteia, raportul de expertiză medico-legală nr.211 din 15.08.2016 conform căruia, la examinarea medico-legală a organelor genitale a cet. xxxxx se determină două rupturi himenale vechi, vechimea acestora este imposibil de stabilit. Sarcina de 6 săptămâni și 6 zile (f. d. 25-26); raportul de expertiză psihiatrico-psihologică legală nr.1026a-2016 din 17.11.2016, (f.d.44- 46); procesul - verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 01 august 2016, prin care Babaș Viorica

solicită atragerea la răspundere conform legislației a lui Babaș Ianoș care în perioada de timp cuprinsă între 01 noiembrie 2015- 01 august 2016 a întreținut rapoarte sexuale cu fiica ei minoră xxxxx contrar voinței minorei (f.d.12), cert se demonstrează comiterea de către inculpat a infracțiunii încriminate, probe care sânt descrise amănunțit în punctul 4.1 și analizate în decizia atacată.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția acestuia, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul penal lărgit le însușește, ce este conform practicii CEDO, hotărârea Albert vs România din 16.02.2010, și statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În ce privește alegațiile avocatului precum că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, Colegiul reține, că potrivit materialelor cauzei se atestă că partea vătămată minoră a fost audiată în condiții speciale, conform art.110¹ Cod procedură penală, fiind preîntâmpinat de răspundere penală conform art. 312-313 Cod penal, în conformitate cu art.108 Cod de procedură penală (f.d.36), din care rezultă că acestea sunt concludente și pertinente, coroborează cu alte probe, fiind neschimbate pe tot parcursul procesului penal, instanța de apel întemeiat le-a apreciat ca veridice, or, nu se constată careva temei de a le pune la îndoială, după cum rezultă din materialele cauzei, cele relatate corespund circumstanțelor cauzei.

Mai mult, ca atât, că partea vătămată, fiind audiată în instanța de apel în prezența inculpatului (f.d.167), și-a susținut declarațiile date la urmărirea penală, solicitând respingerea apelului declarat în numele inculpatului, apărarea având posibilitatea de a-i pune întrebări, în vederea înlăturării divergențelor existente (după părerea apărării), nu s-a folosit de acest drept, acordându-i acesteia doar o întrebare irelevantă.

Colegiul reține, că instanța de apel întemeiat a apreciat probele prezentate de acuzare ca pertinente și concludente, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod procedură penală, temei de a pune la îndoială vinovăția inculpatului lipsește.

Astfel că, instanța de recurs conchide că toate probele materiale administrate în cauză coroborează între ele și indică direct la Babaș Ianoș, ca fiind persoana care a comis infracțiunea prevăzute de art.171 alin.(2) lit. b) Cod penal.

7.5 Totodată, instanța de recurs reține, că recurentul invocă în prezenta speță concomitent temeiul pentru recurs prevăzute la pct. 12) alin.1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect.

Colegiul penal conchide, că temeiul dat nu s-a confirmat în cauza dată, deoarece instanțele judecătorești corect au încadrat juridic acțiunile comise de către Babaș Ianoș, în baza învinuirii înaintate de procuror.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii ce i se impută, expusă clar în rechizitoriu.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de drept relevante și și-a motivat concluziile în baza cumulului de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ceea ce contrazic argumentele aduse de recurent. Prin urmare, se constată că au fost respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Generalizând cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, de către instanța de recurs nu este identificată vreo eroare gravă de drept, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate prin prisma temeiurilor de casare invocate și prevăzute de pct. 5) 6), 12) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală și prin urmare, se impune respingerea recursurilor declarate, ca fiind inadmisibile.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare, declarate de către inculpatul Babaș Ianoș și de către avocatul Adam Alexandru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe ***Babaș Ianoș xxxxx***, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 14 februarie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor